

[Rahbek.]

søge nærmere i Udvalget. Det er Bestemmelsen om, at Sundhedsstyrelsen nu ikke længere skal spørges, men at det alene skal overlades til Retslægeraadet at gøre Indstilling. Jeg siger ikke, at vi absolut vil gaa imod det, men det er et af de Punkter, som vi vil overveje nøjere i Udvalget.

For øvrigt ønsker jeg saa kun at knytte nogle enkelte Bemærkninger til det, som jeg betragter som det mest vidtgaende og det nye i Lovforslaget, nemlig Bestemmelsen i § 4, som aabner Adgang til tvungen Kastration af visse Forbrydere. Det er jo, som det udtrykkelig er nævnt, Voldtægts-, grove Sædelighedsforbrydere, visse Pyromaner, der her er Tale om. Jeg vil derom sige, at jeg for mit Vedkommende finder det forsvarligt, at Samfundet faar Ret til at værgе sig mod den Slags Menneskedyr, og jeg vil desuden være tilbøjelig til at tro, at det maaske vil være nok saa humant mod de stakkels Individider selv, at dette Indgreb bliver foretaget over for dem. Hvad Enkelthederne angaar, maa vi ogsaa her forbeholde os at se nærmere paa dem i Udvalget. Om det Nævn, der skal træffe Afgørelsen i det enkelte Tilfælde, skal være sammensat lige paa den Maade, Ministeren foreslaar, det kan der jo altid diskuteres om. Ogsaa jeg har med Interesse læst Dommer Skadhauges Kronik i „Politiken“, hvori han gør sig til Talsmand for, at det ikke skal være et Nævn, men en Domstol, der skal have Afgørelsen. Det er ogsaa en af de Ting, der kan forhandles om i Udvalget. Der kan vel siges det, at over for Offentligheden vilde det maaske virke nok saa betryggende, hvis det blev en Domstol, der fik Afgørelsen, men paa den anden Side er Navnet jo ikke det afgørende, og det er noget, vi kan forhandle om i Udvalget.

Jeg kan altsaa tilsige mit Partis villige Medvirkning til Forslagets Behandling i et Udvalg og til eventuel senere Gennemførelse paa Rigsdagen.

Pürschel: Jeg vil gerne begynde med at pege paa, at Revisionsbestemmelsen i Loven af 1929 har faaet den Skæbne, som Revisionsbestemmelser altid faar, nemlig at den har givet Anledning til en Lov om at man udkød Revisionen, indtil det paa-gældende Lovgivningsemne var modent til en Revision. Jeg undlader aldrig at gøre denne Bemærkning her, hver Gang vi har med en af disse Revisionsbestemmelser at gøre. Det er en af de Maader, hvorpaa Rigsdagen undertiden døver sin Samvittighed lidt, og jeg er en Modstander af alle den Slags narkotiske Midler, derfor gør

jeg ogsaa opmærksom paa det ved denne Lejlighed. Vil man gennemføre en Lovgivning som denne, saa skal man gøre sig klart, hvad det er, man gennemfører, stadig væk gøre sig det fuldstændig klart og ikke tilsløre noget, hverken af dens Virkninger eller af dens Forudsætninger.

Jeg skal ikke opholde mig ved de Udvidelser, der sker paa Frivillighedens Omraade, dem kan vi efter min Mening tale om i Udvalget. Det, der er Hovedpunktet i dette Forslag, det, hvorom Kampen maa staa, det er jo den Udvidelse, der sker ved Forslagets § 4, derved at man nu giver Adgang til en tvungen Kastration over for visse Sædelighedsforbrydere. Jeg vil gerne understrege her den Udvikling, der er sket paa dette Omraade i Løbet af meget kort Tid. . . . Jeg ved ikke, om jeg forstyrrer de tre Herrer derved i Konversationen, saa er jeg villig til at holde op et Øjeblik, men ellers vil jeg henstille til dem at vente. . . .

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem skal ikke bekymre sig om, at nogen forstyrrer, det skal Formanden nok forhindre.

Pürschel: Jeg diskuterer principielt aldrig med Formanden. — Udvalgets Fler-tal i 1929 udtalte, at man maatte være meget forsigtig paa dette Omraade og ikke paa nogen Maade gaa med til noget, der havde Karakteren af en Straf. Det var i god Overensstemmelse med, hvad der var udtalt faa Aar i Forvejen af den sidst afsluttede Straffelovskommission. Netop fordi jeg er en Tilhænger af Klarhed, fordi jeg ønsker, man skal se Udviklingen, vil jeg gerne med den højtærede Formands Tilladelse citere nogle Bemærkninger af Kommissionsudkastet. Det siges der, at Kommissionen maa anse det for udelukket, at Kastration i Nutiden kan anvendes som Straf eller Straffesurrogat for en begaaet Forbrydelse, af hvad Art den end maatte være. Kommissionen maa overhovedet fra-raade Anvendelse af lemlæstende Straffe, der gennem deres Raahed virker demoraliserende paa hele Samfundet. Dette er jo underskrevet af saa udmærkede Personer som den nuværende Rigsadvokat og den nuværende Professor i Strafferet, endvidere af afdøde Højesteretsdommer Eyvind Olrik, Professor Torp og Landsretsdommer Garboe, Folk, hvis store Sagkundskab paa dette Omraade jo ikke kan drages i Tvivl. Det er ogsaa interessant at læse de Udtalelser, som Retslægeraadet dengang fremsatte, korte, men meget forsigtige, og dog